మినీ కథ

ముక్తి

విష్ణువాలయం or విష్ణాలయంలో పురాణ కాలక్షేపం జరుగుతోంది. సుబ్రహ్మణ్య శాస్త్రి శ్రావ్యంగా చెబుతున్నాడు. అందరికీ అర్థమయ్యేలా చెబుతున్నాడు. అతని గొంతుకలో గంభీరతవుంది. మెత్తదనం వుంది. చూడగానే అందర్నీ ఆకట్టుకునే రూపం అతనిది. పసిమి పచ్చని ఛాయ. నిగనిగలాడే గడ్డం. మెళ్ళో బంగారు గొలుసు. తాంబూలం నములుతుండడం వల్ల ఎర్రగా కన్పించే పెదవులు.

జనం శ్రద్ధగా వింటున్నారు. మధ్య మధ్యలో చాలా చక్కగా చెబుతున్నాడు కదూ అనుకుంటున్నారు. పురాణకాలక్షేపం వారం రోజులనుంచి జరుగుతోంది. ఇవేళ ఆఖరురోజు కావడంతో జనంచాలా ఎక్కువ మంది వచ్చారు

జనన మరణాలగురించీ, పాపపుణ్యాల గురించీ, స్వర్గ నరకాల గురించీ చెప్పి, చివరగా మోక్షప్రాప్తి గురించి చెబుతున్నాడు. జనం తన్మయత్వంతో వింటున్నారు. మోక్ష సాధనానికి దైవచింతన అవసరమనీ, కామ క్రోధ మద మాత్సర్యాల్ని వదలుకోవడం ముఖ్యమనీ సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి వుదాహరణలతో సహా చెబుతున్నప్పుడు శ్రోతలు బుద్ధిగా భయగా చెంపలేసుకుని మరీ విన్నారు.

రాత్రి పన్నెండు గంటలకి పురాణ కాలక్షేపం ముగిసింది. సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి కార్యనిర్వాహకులు యిచ్చిన వెయ్యిరూపాయలూ తీసుకున్నాడు. ఈ వారం రోజులుగా ప్రేక్షకులు చదివించిన మరోనాలుగు వందలు ముట్టేయి. తర్వాత మోటార్ సైకిల్ స్టార్ట్‌చేసి దగ్గరలోనేవున్న పట్నానికి బయలుదేరాడు సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి

ఒంటిగంటకు ఇంటితలుపు కొట్టేడు. సరోజ తలుపుతీసింది. బద్ధకంగా నవ్వుతూ చూపింది. తర్వాత తలుపు వేసింది. సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రి ఆమెని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. సంచిలోంచి ఓల్డ్‌టావరెన్ విస్కీ తీశాడు. ఆమె గ్లాసులు కడిగి తెచ్చింది. ఆమెకో గ్లాసు యిచ్చాడు. మొదట వద్దు అంది. తర్వాత అతని తృప్తి కోసం తీసుకుంది.

"మళ్ళీ రేపు వెళ్ళాలా"

"అక్కర్లేదు. ఈరోజుతో యిక్కడ ఐపోయింది"

"ఐతే మళ్ళీ ప్రోగ్రాం దొరికే వరకూ వుంటారన్నమాట."

"అబ్బే. రేపు వూరెళ్ళాలి"

ఇద్దరూ సీసా ఖాళీచేసారు. సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రికి కళ్ళు మూసుకుపోతున్నాయి. బలవంతంగా కళ్ళు తెరుస్తున్నాడు సరోజను మీదకు లాక్కున్నాడు. మంచం మీదకి వాలిపోయారు. అప్పుడు సరోజ అతన్ని వారించబోయింది. మళ్ళీ మనసు మార్చుకుంది. "ఈ మూడ్రోజులూ నేనింట్లోకి రాకూడదు" అని చెబుదామనుకునే అతని వుద్రేకంచూసి అయిష్టంగా కళ్ళు మూసుకుంది. సుబ్రహ్మణ్యశాస్త్రికి భార్యాబిడ్డలున్నారు. సరోజ అతని భార్యకాదు.

[illegible]